

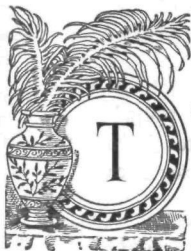
smo nekega dne, da je Rus natepel Francoza. In res je moralo kaj takega biti; kajti zapazili smo, da je vse nekam zbegano med vojaki. Nekega jesenskega dne pa zagrmi in počí cesarski top za Svetim Rokom in debela krogla prižvižga in telebi v sredo gruče francoskih vojakov, ki so se že odpravljali iz vasi. Predno je pa zasvetila večernica, pobrali so bili Francozi svoja šila in kopita. In zadnji čas je bilo; kajti cesarski vojaki so se prikazovali od vseh strani. Francozi, kateri niso bili odnesli še peté, so bili ujeti ali ubiti. Na vasi pa so se ustavili naši vojaki, katere smo pozdravili in sprejeli z velikim veseljem.“

„Bog bodi zahvaljen, da smo prišli zopet pod cesarski Dunaj“, pristavijo še stric ter vržejo po sobi zakrpani jerbas rajne Gregurnovke.

Nevoščljivost.

Legenda. Zapisal F. S. Pavletov.

ako nekako je bilo :

Nekoč je živela tam za devetimi gorami in tam za devetimi vodami stara ženica. Ni bila dobra. Nevoščljivost jo je mučila tako, da bi kmalu ne bila privoščila svojim sosedom dnevne svetlobe in sence. Če je potrkal berač na njena vrata, to jo je moral pobrati! Bog ne daj, da bi bil dobil kruha, jedi ali vsaj prijazno besedico. Kaj še! — Nič in še ozmerjan je bil po vrhu. Če je pa videla koga premožnejšega, nego je bila sama, najrajše bi bila vse kar sama spravila.

Njeno srce ni bilo lepo. Obleka njene duše je bila zamazana.

Le nekoč je storila neko dobroto, a še ta ni bila bogvé kaj vredna.

Po letu je bilo, ko je klečala pri potoku in prala salato. In tu ji je ušlo eno samo peresce. Zasmejala se je in rekla:

„Pojdi v Božjem imenu!“ To je bilo največje dobro delo te žene. Lahko vidite, kako malo dobrega je bilo na nji.

Tako je živela dolgo let in umrla. In ko je zadnjič dihnila in ko je sveti Peter, ki je videl njeno smrt skozi nebeško okence, se je obrnil do našega Gospoda:

„Kaj je s to-le tukaj?“

„Nič ni!“

S tem seveda ni bil sv. Peter zadovoljen. Menil je, zaradi onega peresca se pač spodobi stari ženici kotichek v nebesih. In ko ni odjenjal prositi Boga, se je usmilil Bog ženice in rekel:

„Ako bodeš potegnil dušo te žene na onem perescu v nebesa — bodi! Lahko bo ostala v nebesih.“

Sveti Peter je opomnil dušo, naj se le previdno drži peresca. Prav gotovo jo bode potegnil v nebo.

Nekoliko časa je šlo dobro.

Med potom pa sta srečala še nekaj ubogih dušic, ki tudi niso mogle takoj v nebesa. Komaj so zapazile svetega Petra, ki je vlekel ono dušo v nebesa, so se hotele tudi same oprijeti peresca.

Tega pa ni pustila ona žena; zopet se ji je bila zbudila v srcu stara nevoščljivost.

„Proč!“ je vzkliknila in pahnila na desno in levo. Med tem pa se je peresce raztrgalo in ženina duša je pala naravnost v pekel in sicer tje, kjer je najbolj gorelo

Gospod pa je rekel svetemu Petru:

„No, kaj je?“

In sedaj je Peter odgovoril:

„Nič ni!“

Vidite, tako je! — Ste čuli?

Na sredi poljane . . .

Na sredi poljane, na sredi poljane
Mi vrtec stoji, mi vrtec stoji.
Na njem pa nobene, na njem pa nobene
Cvetice še ni, cvetice še ni.

Gredice še niso, gredice še niso
Obdelane nič, obdelane nič.
Ograje še nima, ograje še nima
Ta mali vrtič, ta mali vrtič.

Pa saj to ni vrtec, pa saj to ni vrtec
Na sredi polja, na sredi polja!
Ta vrtec je, dete, ta vrtec je, dete:
Tvoj vrtec srca, tvoj vrtec srca!

Da vendar bi Jezček, da vendar bi Jezček,
Vrtnarja ti dal, vrtnarja ti dal,
Ki v vrtec srca bi, ki v vrtec srca bi
Kreposti vsejal, kreposti vsejal!

U. Zakrajšek.

Utrinek.

Zimica, zimica bela
Spet je v vasico prispela,
Kod — to sam škrateljček znaj..!

Vsáhnili korčki so rdeči,
Vtihnili spevi kipeči . . .
Mene prešel ni smehljaj . . .

Saj mi še lepše cvetlice
Zimice nežne ročice
Ljubko, okusno tako

Vezejo v dihih studénih,
V jutranjih dihih meglenih
V majčkeno okence to . . .

Cvetke ledene . . .! Spomini
Vstajajo v srčni globini . . .
Rožni maj, kje si še ti!

No, če pa kdaj nevesel sem,
Čutim, da tak osamel sem,
Tájnostno se oglasi.

V srčecu slavček živahni,
Šali se v pesmici lahni
Z mano, da nisem več sam . . .

Shranil pa snoči utrinek
Njega čutil sem . . . V spominek
Tu ga poklonim zdaj vam . . .

Savo Zagorski.

